

Rüülatubjas. Üks luggu ni hästi ühhel
kui teisel: sepärrast meie ka keik ühhesug-
gused maewalissed ja näliased siin olleme.
Se üks wanna Jago Mihkel, se on weel
se ainus, kel leiba ommast käest on: ja
Jummal teab, kust se sedda wäija wõttab:
rahwoke kül rääib et ta suur arst ja noid
peab ollema: agga Jummal hoidko meid
sesuggused tempud piddamast!

Josep. Selle asja ülle tahhame meie
ka üksford juttustada. Müüd pange täh-
hele! — Siano isal õnsal ollid nellid tõ-
teggjad hinge, perret, ja neist piddas ta kaks
allate moisas: siis ei jäänd temmale koddos
ennam kui kaks, ja need piddid keik tallo-
tõdd teggema, ja perret toitma ja katma.
Sul on nüüd ühheksa tõteggjad innimes-
sed perres, neist pead sa kolm allate mol-
sas: siis jääwad sulle allate kuus tõteggjad
koddos, ja nendega pead sa tallotõdd tegge-
ma, perret toitma ja katma. Mis nüüd
holp-

holpsam on, seddasamma tõdd tahhe inni-
messega teha, ehk kue innimessega? —
Mis sa arwad? — Noh, eks sa woi
mulle selle küsimisse peäle wastust anda?

Rüülatubjas. Jummal teab! ei min-
na woi sedda ärramoista.

Josep. Olled sa ni wannaks mehheks
sanud ja ei woi sedda ärramoista, kes en-
nam joudwad tõdd teha, kaks, ehk
kuus?

Rüülatubjas. Rüülap se teada, et kuus
ennam joudwad teha kui kaks.

Josep. Sedda ma arwan, et igga laps
sedda woib ärramoista. Agga kui se lug-
gu nenda on, nenda kui meie näme, et
tõest se luggu on; siis woib ka igga laps
ärraarwada, et tallo üllespiddaminne
nüüd paljo helpsam assi on, kui meie
esiwannemarte aial: ja et moisa tõ ja
suudimime nüüd koggoniste ni raste ei